

Postřeh I. Jan Stanislav

Dnešní den byl kombinací lehké marnosti nad údolím včel. Dívajíc se do něj, jsem se za chůze pokoušel ochutnávat barvy jara, ale ztrácely se za úrovní horizontu skoroudalostí a já procítal v každodenní přítomnosti. Její opar zahalil mou mysl a má duše se zatoulala v nenávratnu obzoru.

Kráčel jsem líně ulicí a podivoval se nad jednoduchostí mnohočetnosti okolí, ve kterém jsem internován. Elegie slunečního svitu skrápěného deštěm. Tiše jsem nad cigaretou přemítal. Přemítal a zjistil, že má mysl spí a vůkol se rozprostřela prázdnota. Zmizel jsem, jako bych nebyl a směl pozorovat kulisy, jenž se měnily v rámci času, různých lidských chtění a poryvů pozemské přírody.

Přemýšlel jsem nad vesmírem a smyslem bytí i jeho drobných součástí. Beruška na tváři rozkvetlých stromů se vznesla. Krůčky malého dítěte se zvědavě zastavily před igelitovým pytlíkem. Závan větru odvál poslední zbytky listí z cesty odnikud nikam. Odvál a mé kroky se blížily cíli. Křik nechutnosti civilizace a její smrad mě zahalil, spatřil jsem dívky nenuceně se smát.

Jsoucnou jako celek bylo najednou tak lehké, ale má duše dál bloudila v temnotách nenávratna. Kde je východ z pěny dní?